

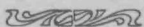
stavi nato mirneje, »s tako skrivnostjo se lahko dolgo bavim, ne da bi se utrudil!« — Barbarič je molil rožni venec tako, kakor se mora moliti: premišljuje in živo si predstavljajoč v duhu slike. On se je tako zaglobil v skrivnosti, da jih je pred seboj v duhu gledal. Bil je v nazaretski hišici in z veseljem poslušal, kako je angel prinesel Mariji veselo poročilo; spremljal je Devico čez gore k njeni teti Elizabeti; klečal je z Marijo in Jožefom pred božjim Detetom v betlehemskem hlevcu itd. Na podoben način je premišljal in z Marijo prehodil žalostne in vesele skrivnosti. Tako mu je postal rožni venec pravi rudnik duhovnih zakladov, v katerem je našel vsak dan novo nebeško blago.

Marija in cvetlice.

Marija se je kot deklica izprehajala po cvetličnem vrtu. Cvetlice so v njej spoznale Mater božjo. In začele so vse govoriti. Roža vrtnica je rekla Mariji: »Odtrgaj me!« Pa Marija je smehljaje šla mimo vrtnice. Potem se oglasi bela lilija: »Utrgaj me!« Marija se je sklonila čez limbarjev cvet in z dopadenjem vonjala njegov vonj in šla dalje. Potem se oglasi hijacinta: »Utrgaj me!« Tudi ta ostane nedotaknjena. Potem se oglasi srčnica: »Odtrgaj me!« Pa Marija jo pusti in gre mimo nje dalje. Slednjič zakliče nizko pri tleh modra vijolica ime »Marija.« In Marija se pripogne in utrga ponižno vijolico!

Posl. Jos. Vidic.

Pravi modrijan.

V Kastiliji na španskem je živel svoje dni mož, ki je v življenju le malo dobrega užival, a dosti pretrpel. Vkljub temu je kazal vedno vesel in zadovoljen obraz. Nekdaj ga vpraša prijatelj, ki je občudoval njegov pogum, kako mu je možno se vedno tako zatajevati? Mož mu odgovori kakor pristen modrijan: »Lej, stvar je prav lahka, da le previdno rabim svoje oči.«

»Kaj hočeš s tem reči?« vpraša zopet prijatelj, »pojasni mi stvar.«

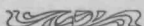
»Prav rad,« odgovori mož. »V vsakem položaju življenja obračam oči proti nebesom. Ta pogled me uči, da je tam moja prava domovina; prva moja naloga na zemlji je torej, da si pripravim bivališče. Potem pa pogledam doli na zemljo, in si mislim, kako majhnega prostorčka bo enkrat treba, da bo po smrti sprejel moje telo, in ga hranil do sodnega dne. — Naposled se še ogledam krog sebe in opazim mnogo ljudi, katerim je odmerjenih dosti več nadlog, bridkosti in bolezní kakor meni, pa vendar vse pretrpe in ne obupajo. Tako nikoli ne pozabim, kje se nahaja prava tolažba in polna sreča, kje je konec vsega trpljenja; in kako slabotno bi bilo vdati se žalovanju vpričo tisoč ljudi, ki so še bolj nesrečni.«

Bodimo deca!

Oj bodimo deca — čisti vsi tako; oj bodimo deca, ker je nje nebo!	Oj poglej na licih radosten ji smeh, oj poglej nebesa v mladih ji očeh!	Pa zakaj na licih ji igra nasmeh, in zakaj nebo je v mladih ji očeh?
--	--	---

V mladi duši spava božji blagoslov, v mladem srcu ima sveta Mati krov! —	Oj bodimo deca — čisti vsi tako: oj bodimo deca, ker je nje nebo!
---	--

Bogumil Gorenjko.

Računska zastavica.

(Priobčil »Internus«.)

Znano je, da se številka poveča, če ji prideneš na levo stran novo številko. Katere številke se pa zmanjšajo, če jim prideneš na levo stran novo številko?

Šaljivo vprašanje.

(Zastavil »Internus«.)

Kdo po zraku piše?

(Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.)